

YÖNETİCİLERİN DRAMI

Öğretmenliğimin ilk yıllarında yaşadığım bir başka olay da şöyledir. Ders zili çaldı, teneffüse çıkıldı. O gün koridor nöbetçisiydim. Öğrencilerden biri yediği tostun kâğıdını koridorun başındaki merdivenlere attı. O öğrenci, beni görmemişti. Yine beni görmeyen başka bir öğrenci de canı sıkılmış vaziyette yere atılan o kâğıdı oradan alıp götürdü ve çöp sepetine attı.

Teneffüs bitti, derse başlama zili çaldı, sınıflara girildi. Ben de dersime girdim. Sınıfa girince öğrencileri bir süzdüm. Biraz önce iki farklı olayı gerçekleştiren her iki öğrenci de dersine girdiğim sınıfın öğrencisiydi. Sınıfa girip o iki öğrenciyi görünce anlatacağım konusunu değiştirdim. Başladığım tasarladığım konuyu anlatmaya: “Bugün size ‘Dinimizde Temizlik’ konusunu anlatacağım. Bizim dinimiz temizlik dinidir. Temizliği dinin yarısı olarak görür. Temiz olmadan yapılan ibadet makbul değildir. Temizlik sadece bedenimizin ve giysilerimizin değil, evimizin, okulumuzun, sokağımızın da temiz olması gerekir. Okul ve sokak sadece bize ait değildir.” diye derse başladım. Anlatmaya devam ediyordum. Sonra teneffüste yere kâğıt atan öğrenciye bakmadan “Biraz önce teneffüste yediği tostun kâğıdını koridora atan öğrenciyi de o kâğıdı yerden alıp çöp sepetine atan öğrenciyi de biliyorum. Yalnız ben, kâğıdı yere atan öğrencinin ismini vermeyeceğim; ama kâğıdı yerden alıp çöp sepetine atan arkadaşımızın bu iyi davranışını ödüllendireceğim.” dedim ve not defterimi çıkartıp sözlüsüne “on” verdim. Ayrıca cebimdeki bir tükenmez kalem de kendisine hediye ettim. Ders bu konu üzerine devam etti. Zil çaldı, ders bitti.

Daha sonra ders çıkışında yediği tostun kâğıdını yere atan öğrenci, yanıma geldi ve özür diledi. Bir daha böyle kötü bir davranışta bulunmayacağına dair söz verdi. Teneffüste dikkatimi çeken durum şuydu: Diğer öğrenciler de “Yerde bir kâğıt bulabilir miyim?” diye koridorlara bakıyorlardı.

Yine yakinen şahid olduğum bir hadise. 1986 yılında İngolstadt şehrinde bulunan kardeş okul Apian- Gymnasiumun davetlisi olarak ilk defa Almanya’ya gittim. Öğrencileri sınıflara dağıttıktan sonra ben de müdürden müsaade alarak okulu gezmeye başladım. Spor salonunu, tuvaletleri, boş sınıfları gezdim amacım sıralar üzerinde veya tuvalet arkalarında yazılar ve resimler aramak . İnanın bir tek yazı ve resim bulamadım. Bu arada koridorda bir masada nezle olduğunu tahmin ettiğim bir öğrenciye gözlemeye başladım. Hem ders çalışıyor, hem de burunu temizliyordu. İstedim ki kağıt mendilin işi bitince onu bir tarafa atmasını bekliyordum. Ve bu öğrenciyi gözlemeye başladım. Ne zaman kağıtın işi bitti kullanılmayacak hale gelince öğrenci yerinden kalktı 40 metre ilerdeki çöp sepetine attı, yine, yeni bir kağıt mendille masada ders çalışmaya başladı Ve komplekse kapıldım. Neden bunlarda öyle bizde ise böyle. Ama bunun yanında okul bir köşeye serbest köşe tahtası koymuş orası da muhtelif resimler, yazılar ve şekillerle dolu. Burasının mahiyetini sordum. Müdür Franz RİDERER’E. Müdür bey: “ Burasın serbest köşe olduğunu, buraya öğrenciler okul veya bizler hakkında ne düşünüyorsa onları yazar, çizer ve bir nevi boşalırlar” yani kısaca burasının bir dejarz tahtası olduğunu söyledi. Manisa’ya döndüğümde ben de bunu Manisa Lisesi’nde uygulamaya koyduğumda oğünün valisi Sayın Rafet Üçelli ve Milli Eğitim müdürü Türkay Alan Şiddetle karşı çıktılar. Ya şunu yazarsa, ya bunu yazarsa (Yani siyasi Sılagonlar) Ben de kendilerine dedim ki zaten bu yazılar sadece benim okulumda değil gezin bütün okulların tuvalet arkalarında ve sıralar üzerinde yazılı. Biz bir şeylerin üzerini örtmekle sadece kendimizi aldatıyoruz. Ne olur bu gençlere biraz değer verelim. Bunların arzu ve isteklerini meşru yoldan karşılayalım. dedim ve Manisa Lisesi’nin koridorların arka bölümlerine serbest köşe tahtaları yerleştirdim. Ve bayrak merasiminde de öğrencilere “

Sevgili gençler sizleri daha güzel sınıflarda eğitim ve öğretiminizi sürdürmenizi istiyorum. Bundan sonra ne düşünüyorsanız, neyin resmini çizmek istiyorsanız, ve kimleri eleştirmek istiyorsanız bu tahtalara yazacaksınız. Okulun diğer birimlerinde bir çizik istemiyorum. Beni amirlerime karşı da mahcup etmiyeceğinize inanıyorum” dedim ve serbest köşe tahtalarını amirlerimin muhalefetine rağmen uygulamaya koydum. İnanır mısınız o günden itibaren yazı, sılagon, kalp ve ok resimleri birden kesildi. Serbest köşe tahtalarına yazmaya başladılar. Ben de bu köşelere yazılan yazıları ve çizilen resimlerin 15 günde bir fotoğrafını çekerek okulun salonlarında sergiledim.

Yıllar sonra bu uygulamamın değişik bir şeklini Trabzon Araklı Anadolu Öğretmen lisesi deneyimli ve demokrat kafalı Müdürü Hasan SUIÇMEZ’İN okulunda hafta başında uyguladığı “ HÜR KÜRSÜ” uygulamasını basından öğrendim. Ve çok mutlu oldum. Ve kendisini bizzat arayarak bu uygulamasından dolayı bu genç meslektaşımı tebrik ettim. Hatta eğitim camiasında rağbet gören 8. Baskısını yaptığım “EĞİTİM ÖĞRETİM DEDİKLERİ” kitabıma da diğer okul müdürlerine örnek olması açısından tavsiye ettim.

Şunu çok iyi biliyorum. Bizim ülkemizde üzerine en çok nutuk atılan gençlerimiz ve fakat en az dinlenen de yine gençlerimiz.